

JMENUJI SE HORNBULL

LIBOR MACHALA

POVÍDKA ZE SVĚTA AGENT JFK

Příběh je časově zasazen mezi díly Agent JFK 36 (Horká půda) a JFK 37 (Město mrtvých I).

Dobrodružná, lehce mysteriózní povídka vykresluje složitou Kovářovu situaci s firmou Durand a spol. v New Orleans. JFK a Hornbull musí obstát v těžké zkoušce s novým, rozpínajícím se zločineckým gangem ve městě.

JMENUJI SE HORNBULL

Libor Machala

I. Černá ruka

1.

Jmenuji se Hornbull.

Opakoval jsem si ta tři slova stále dokola a pokoušel se zvednout oční víčka, těžká jako mlýnské kameny.

Máma mi říkala, že se nemám prát, varovala mě, že jednou dostanu takovou nakládačku, po které nebudu znát ani své jméno.

Výprask to byl tentokrát pořádný, ale stále vím, že se jmenuji Hornbull. Will Hornbull, ale Wille, nebo Williame mi říkala pouze máma, často i moje žena Anette a výjimečně můj přítel a současně zaměstnavatel John Francis Smith.

Podařilo se mi konečně otevřít oči. Poznal jsem, že ležím doma v posteli, Anette mě držela za ruku a vedle stál doktor v bílém plášti. Byl jsem klidný, pastor u lůžka by bylo horší znamení.

Anette se na mě usmála, dala mi napít vody.

Felčar se naopak mračil, nařídil mi ležet, prý mám otřes mozku a pár dalších zranění. Já pouze věděl, že mi hučí v lebce stejně, jako když před lety přerazili baseballovou pátku o moji tvrdou palici. Špatně se mi dýchalo, za to můžou naražená a zlomená žebra. To se srovná, nestalo se mi to poprvé.

Letmo jsem se dotkl koženého náramku na předloktí levé ruky se znaméním Shanga.

Shango je voodoo bůh ohně, blesku a hromu, ochránce bojovníků. Když jsem byl kluk, byl jsem v každé rvačce a náramek mi darovala máma, která měla o mě strach. Řekla, že mě Shango ochrání. Ne nejsem pověřčivý, nevěřím na voodoo magii, věřím sám sobě. A mámě, která na mě určitě dává pozor z nebe jako můj strážný anděl. Kožený náramek je pouze talisman, jediná památka na mámu.

Únavou se mi opět zavřely oči, snažil jsem se vzpomenout, jak k tomu všemu došlo.

Vlastně to začalo před návratem Johna z Austrálie. Týkalo se to firmy a potíže nesly jméno *Mano Nera* – Černá ruka, italský zločinecký gang.

Mano Nera přerostla vlastní čtvrt a začala vystrkovat růžky po celém New Orleans. I do naší firmy dorazil výhružný dopis se symbolem černé ruky. Italové požadovali výpalné za naše podniky i sklady v přístavním doku. Jako šéf bezpečnosti jsem to odmítl a nechal zesílit ostrahu v celé společnosti Durand a spol. Neobešlo se to bez několika potyček, ale všechno nasvědčovalo, že jsme mafiánům ukázali, kde je jejich místo.

John Smith se vrátil a *Mano Nera* opět dala o sobě vědět. V přístavní hospodě zmlátili dva naše lodníky a poslali po nich ultimátum na zaplacení výpalného. O týden později se pokusili podpálit firemní pivovar. Naštěstí jsme byli připraveni, uhasili

požár, pronásledovali žháře. Bohužel se jim podařilo uniknout až do čtvrti ovládané Italy, kde na ně čekaly posily. Po solidní rvačce nás donutili stáhnout.

„Musíme najmou víc chlapů a připravit se na další střet,“ hřímal druhý den na poradě John Smith. „Pošli Hornbulle špehy, hledejte veškeré informace o tom, v čem má *Mano Nera* namočené prsty. Každý údaj o nepříteli má teď cenu zlata.“

Johnovi se to lehce řekne, ale Italové jsou přísně uzavřená skupina, mezi sebe jen tak někoho nepustí. Bylo pouze všeobecně známo, že organizaci *Mano Nera* vede rodina Gallettiových, měli prsty v únosech, vydírání, prostituci, vybírání výpalného a samozřejmě pašování drog. Musel jsem obstarat víc informací.

2.

Pověřil jsem pár chlapů, aby se poohlídli po městě, měli oči otevřené především ve věcech, týkajících se Italů. Poslal jsem vzkaz i strážníkům, které jsem měl na výplatní listině, že budu štědrý, pokud zjistí něco zajímavého.

Místo vysedávání v kanceláři, jsem se sám raději potloukal po neworleanském přístavu, znám ho lépe než plavčíkův rýžák palubu. Naslouchal řečem přístavních dělníků, lodníků a pouličním prodejcům. Nejvíce se probírala nová banda lupičů a hrdlořezů, přepadávala na periferii New Orleans transporty s výplatami, cestovními dostavníky a kočáry movitějších občanů. Další hojně kolované informace patřili k lokalitám s nejlevnějšími prostitutkami, laciného alkoholu a tabáku. Pro nás nic zajímavého.

Prošel jsem pár přístavních krčem, poslouchal opilecké tlachání. Stále nic, co by se dalo použít. Až v hospodě U rezavé kotvy, jsem u srkání zvětralého piva, zaznamenal zajímavý rozhovor dvou dělníků.

„Byl to sakra dobrý džob,“ řekl chlap s křivým nosem u vedlejšího stolu.

„Měli jsme štěstí kamaráde,“ přikyvoval jeho zrzavý spolustolovník. „Co myslíš, že bylo v těch bednách?“

„Na to, jak to Taliáni hlídali, to vypadalo, že jsou naplněné zlatem. Viděls, měli ruce na bouchačkách. Zkusit něco votočit, tak nás vodkrouhli.“

Kývl jsem na výčepníka a objednal tři bourbony. „Můžu vás chlapi pozvat na panáka?“

Oba muži na mě pohlédli, v očích se jim zajiskřilo, při slově pozvání.

„Dnes jsem dostal první výplatu a ta se přeci musí propít,“ přisunul jsem si židli k jejich stolu. „A já nerad piju sám.“

„Jen přisedni kamaráde, my ti s pitím rádi pomůžeme,“ zaburácel křivý nos.

„Vypadá to, že jsi sehnal stálou a fajnovou práci,“ vyzvídal zrzek.

„Na lodi Harmonia, vlastní ji firma Durand,“ použil jsem jméno našeho plavidla, které toho dne dorazilo do přístavu. „Platí dobře, slušné zacházení.“

„Já mám raději pevnou půdu pod nohama,“ mávl rukou zrzek, „služba na lodi není nic pro mě. Beru jenom jednorázové práce. Vykládání a nakládání zboží.“

„Dnes jste ale podle vypitých panáku asi taky zabodovali.“

„Zrovna jsme se o tom bavili chlape,“ přitakal zrzek. „Nachomejtli jsme se k nákladu pro Taloše, kteří spěchali s vykládkou. Pěkně těžký bedny, hlídali je jak voko v hlavě. Motali se kolem nás chlapi s bouchačkama.“

Tohle mě zajímalo, jestli měli střelné zbraně, tak se jednalo o důležité zboží. Pistole, nebo revolver pořád stojí hromadu peněz, obyčejní ranaři mají u sebe kudlu, sekerku, nebo pořádnou sukovici.

„Ale co už, hlavně, že slušně zaplatili,“ promnul prsty dělník s křivým nosem ve znamení peněz.

Vzpomínal jsem na loď, co dnes dorazily do přístavu a jednu střelil od boku: „Nebyl to náklad z Miami Star?

„Kdepak kamaráde seš vedle, byla to Santa Teresa,“ zachichotal se zrzek.

Nechal jsem chlapy vykecat, dokud mluvili o vykládce pro Italy. Zajímalo mě, kolik toho vyložili, kde bedny skončili, kolik strážců se kolem toho motalo. Vytěžil jsem pár zajímavých informací a když se řeč stočila k místním nevěstkám, zaplatil jsem chlapům ještě jednu rundu a vypařil se z krčmy. Nechtěl jsem, aby se Anette strachovala, že se potloukám v noci po hospodách.

Další den jsem se rozhodl proklepnout Santa Teresu. Třicetimetrová námořní plachetnice s domovským přístavem v mexickém Veracruz. Podle dokladů, které jsem za pár drobných sehnal v přístavní kanceláři, přistávala v New Orleans jednou, maximálně dvakrát do měsíce. Oficiální přepravní artikl z Mexika byla cukrová třtina, káva, kakao.

Kolem Santa Teresy se nedělo nic zvláštního, probíhal náklad zboží, aby se loď nevracela do Veracruz nevytížená. Posádka se připravovala na vyplutí. Žádní Italové v okolí, ani jiné podezřelé jednání.

Přesunul jsem se ke skladu, kam měli dělníci přeložit náklad beden. Vrata skladiště hlídali dva ozbrojení chlapi, každou půlhodinu vycházel zevnitř další strážný a obcházel celou budovu. Podle rotace obličejů se na střežení podílelo pět až šest mužů. To nevypadalo na hlídání obyčejné kávy, nebo kakaa.

Sledoval jsem dění až do soumraku, dlouhé večerní stíny přinesly změnu, objevil se chlapec, sloužil pravděpodobně jako poslíček. Předal strážcům zprávu a tři muži se okamžitě ve spěchu vydali pryč. Netušil jsem o co šlo, ale rozhodl jsem se využít snížené ostrahy skladu. Dva chlapi hlídkovali venku, jen jeden musel zůstat uvnitř.

Jako kluk jsem prolezl a prozkoumal kdejaký kout v přístavu, nevyjímaje skladiště, znal jsem jejich slabá místa. Do tohoto jsem vnikl ventilačním otvorem pod střešinou. Od doby, co jsem byl malý smrkáč, jsem přeci jen o něco vyrostl, dělalo mi trochu problém protáhnout se, ale podařilo se.

Prošel jsem prostor budovy, musel jsem být opatrný, s rychle ubývajícím světlem jsem nesměl způsobit žádný hluk, stráž byla ve střehu.

Gangster, malý hubeňour se pohupoval na židli, s cigaretou mezi rty pozoroval vstupní vrata a netušil, že se k němu blíží zezadu. Na dosah ruky měl na jedné z beden položenou brokovnici se zkrácenou hlavní. Oběma rukama jsem ho chytil za hrdlo a strhl k sobě dozadu.

Hmátl po brokovnici. Marně, jeho paže máchla do prázdna.

Lehce jsem ho držel ve vzduchu a tlačil na krkovicí. Nechtěl jsem ho zabít. Mozek se bez přísunu okysličené krve poroučel do bezvědomí. Přesně jak mě to učil John.

Bezvádné tělo jsem pustil na zem. Měl jsem pár minut na prozkoumání žhavého zboží ze Santa Teresy.

Bowijákem jsem vypáčil víko nejbližší bedny, uvnitř ležely naskládány kožené pytlíky. Ten nahoře jsem rozvázal, vysypalo se trocha bílého prášku. Myslím, že šlo o kokain. Párkrát jsem pana Duranda doprovázel na společenské akce, kde jsem se všiml pár prominentů, kteří si v takovém bílém svinstvu umazali nosy.

Trochu jsem odsypal do kapesníku, váček pečlivě zavázal, uložil zpátky a bednu zavřel. Vše vypadalo stejně jako předtím, než jsem přišel.

Hlídač se za chvíli probere, zjistí, že se nic neztratilo a při troše štěstí nic nenahlásí. Vyhne se případnému trestu. Pokud vyvolá poplach, budu už pryč a můj obličej neviděl.

Jak jsem vnikl do skladu, stejně jsem i zmizel a zamířil rovnou domů s úmyslem všechno druhý den předat Johnovi ve firmě.

Sotva jsem za sebou zavřel domovní dveře, přivítala mě Anette a předala mi vzkaz od strážníka O'Connora. Na kousku papírku stálo, že má pro mě zajímavé zprávy a můžeme se sejít na obvyklém místě v obvyklou dobu.

Mrkl jsem na hodiny, měl jsem nejvyšší čas vyrazit, O'Connor sloužil na druhém konci města. Přehlédl jsem našťvaný pohled mojí ženy a vyklouzl z domu. Bylo mi jasné, že si to budu muset později u Anette vyžehlit nějakým dárkem.

Kočímu drožky jsem slíbil pěkné dýško, když práskne do koní. Byl to profík, na periferii New Orleans mě dovezl v rekordním čase.

Dal jsem drožkáři pokyn, aby na mě počkal a zmizel jsem ve dvorku místní putyky. U dřevníku ve stínu zářil žhavý konec cigarety, strážník už byl na místě.

„Co pro mě máte,“ začal jsem bez obalu.

„Pořád vás zajímají Taliáni?“ zeptal se O'Connor.

Přikývl jsem, přestože ve stínu mé gesto nemohl vidět.

„Dnes na naši stanici přiběhla Margherita Igliozi,“ pokračoval. „Nahlásila únos své dcery Stefanie.“

„Myslíte, že v tom má prsty *Mano Nera*?“ zeptal jsem se.

Strážník vyprskl tlumeným smíchem. „Ani omylem. Mladá Stefanie Igliozi je kmotřenkou Francesca Gallettiho. Tady v okolí to ví všichni.“

Přemýšlel jsem, jakou má tahle informace pro mě cenu. Pro Johna, pro firmu...

„To není všechno pane Hornbulle. Sotva jsme rozjeli pátrání, přiřtil se Galletti osobně a zrušil oznámení o únosu. Prý, se nic nestalo, mělo jít o nedorozumění.“

O'Connor se odmlčel, čekal jsem na pointu.

„Pěkná blbost. Víím, že kočí od Iglioziů leží na márách s kulkou v hlavě.“

„Váš nadřízený nechá vraždu kočího bez povšimnutí?“ položil jsem otázku, co mi bleskla hlavou.

Strážník na moment zaváhal „Asi má na něj Galletti nějakou páku.“

Nebo má *Mano Nera* pár přesvědčivých argumentů ve zlatě. Podplatit policajta asi nenapadlo jenom mě. Možná i sám O'Connor sonduje pro Italy, jestli v únosu nemá prsty firma Durand.

„Ještě něco pane Hornbulle. Galletti zmobilizoval každého Itala ve městě, pročesávají všechny kouty. Určitě hledají mladou Igliozzovou.“

Vzpomněl jsem si na strážce skladu, kteří se stáhli poté, co dostali od poslíčka vzkaz. Možná to mělo souvislost.

„Někdo dal Gallettimu ochutnat stejnou medicínu, kterou *Mano Nera* ordinuje neustále,“ konstatoval jsem.

„Jenže, ten, kdo tohle provedl, skončí hodně škaredě,“ strážník odhodil nedopalek na zem a zašlápl ho. „Galletti z něho nechá stáhnout kůži zaživa.“

„Schyluje se k válce mezi Italy a nějakým dalším gangem?“

I přes tmu jsem viděl zavrtění hlavou. „Vyloučeno, v současnosti není nikdo, kdo by se odhodlal postavit organizaci Černá ruka. Tohle musí být práce nějakého šílence.“

Strážník mi potvrdil, co jsem si sám myslel.

„Kdybyste, zaslechl ještě něco zajímavého, dejte vědět.“ vtlačil jsem O'Connorovi do dlaně zlatou minci.

Strážník se chystal zapálit si další cigaretu, otočil jsem se ať mě neoslepí plamínek zápalky a opustil dvůr.

Drožkář na mě stále čekal, byl nervózní. Nedivil jsem se mu. Tahle část města nepatřila k těm nejbezpečnějším. Peníze navíc si plně zasloužil.

V noci jsem toho moc nenaspal, v hlavě se mi honily nejrůznější myšlenky a ráno jsem spěchal do firmy za Johnem.

3.

„Dobrá práce,“ pochválil mě John při prohlížení kapesníku s bílým práškem. „Dám to prověřit našemu chemikovi, ale skutečně to vypadá na kokain. Jestli toho mají plné bedny, zásobují drogou nejen neworleanskou smetánku, ale celé území konfederace.“

„Mohli bychom Italy odstříhnout od dodávek,“ navrhl jsem.

„Ano, to by jim způsobilo velké problémy, ale nestačí to na to, abychom je zastavili.“

„Mám ještě něco Johne,“ řekl jsem rozpačitě.

„Tak sem s tím,“ pobídnul mě.

Převyprávěl jsem mu své noční setkání s informátorem, strážníkem O'Connorem a vyslovil své podezření, že si *Mano Nera* platí nějaké lidi u policie.

„Vždy se najdou policajti, nebo úředníci, kterým nebudou smrdět špinavé peníze,“ krčil rameny John. „Ale ta zpráva o únosu je zajímavá. Co z toho vyvozuješ?“

„Přemýšlel jsem nad tím celou noc,“ začal jsem opatrně. „Bossovi *Mano Nera* Gallettimu unesli kmotřenku, stáhl všechny dostupné lidi, aby ji našli. Rodina je pro něho na nejvyšším stupni v hodnotách. Možná i nad mocí a penězi.“

John Francis Smith souhlasně přikývl.

„Kdybychom ji našli dříve, než se ozvou únosci s požadavky, nebo ji vypátrají Italové, měli bychom dobrou pozici pro další vyjednávání.“

„Na to bych ti mohl říct, že nemáme dost lidí na pročesání New Orleans a okolí,“ prohodil s úsměvem John. „Ale tuším, že už jsi něco vymyslel.“

Přikývl jsem. „Slyšel jsem pár historek o novém lupičském gangu. Řadí západně od města. Mají na svědomí transporty s výplatami, přepadli pár kočárů bohatých občanů, vypálili nějaké usedlosti na samotách. Potom se vždy vypaří, jako by byli duchové. A ten únos slečny Igliozzové se stal kousek od oblasti, kde řadí. Možná rozšířili svůj revír.“

„Doposud žádný únos neměli na svědomí,“ namítl John. „I kdyby v tom ale měli prsty, víš, kde je hledat? To území je rozsáhlé.“

„Znám tu oblast lépe než kdokoli jiný,“ řekl jsem sebejistě. „Vím o pár místech, kde se může v močálech ukrýt tlupa chlapů.“

Než mě zaměstnal John Smith, pracoval jsem na obchodních i pašeráckých člunech. Obě tyto skupiny se rády vyhnuly clu, nebo policejní hlídce a západní region je známý množstvím úzkých říčních ramen, kde se ztratíte zákonu z očí. Strážníci se do těch míst málokdy odváží, kdo to nezná utopí se v bažině, nebo skončí v zubaté tlamě aligátora.

„Dobře, za zkoušku to stojí,“ John vstal od stolu. „Neztrácejme čas. Dej dohromady pár schopných chlapů. Žádný velký regiment, jen malé průzkumné komando ať nebudíme pozornost a dokážeme se protáhnout močály. Najdeme-li slečnu Igliozzovou, rozhodneme se na místě, jestli přivoláme posily, nebo zasáhneme. Já mezitím zajdu na policejní ředitelství a pokusím se získat víc informací o té bandě. Pokud vůbec něco na ně poldové mají. Nerad stojím proti někomu, o kom nevím vůbec nic.“

4.

Nejrychlejší cesta do močálů západně od New Orleans byla ta vodní. Z tohoto důvodu byla moje první volba, při výběru mužstva, Doogie Stone, kormidelník a mechanik jednoho z našich malých říčních člunů. Pokud bych měl na Mississippi svěřit svůj život do něčích rukou, tak do jeho. Na řece se vyznal stejně dobře jako já, nebezpečnou mělčinu poznal zdaleka. Ruce měl jako lopaty a uměl se s nimi ohánět, na druhou stranu, když je ponořil do útrob motoru, neodolala mu žádná mašina.

Doogie Stone mi doporučil ať přiberu do močálů, bývalého armádního stopaře, indiánského míšence Nodina. Už spolu dělali pár fušek a věděl, prý je na něho v pralese i bitce spoleh.

Dalšího do party jsem přibral Gustava Navarra, přezdívaného Drobek Gus, i když musel sehnout hlavu a vytočit ramena při procházení dveřmi. Jeden z našich nejlepších ranařů, který se dokázal ohánět stejně dobře nožem, jako pálit z revolveru.

Chtěl jsem mít po boku i výborného střelce, Jean-Paul Bertignac býval zálesákem a lovcem, v divočině byl jako doma a s puškou by s trochou nadsázky dokázal na sto metrů trefit mouchu mezi oči. Pro naši firmu sice nepracoval, ale byl mi zavázán za jednu službu v minulosti. Usadil se v malém domku na periferii města a jen výjimečně vyrážel do pralesa. Zastihl jsem ho doma a ani nemusel dlouho přemlouvat.

Komando jsem měl pohromadě. Šest chlapů na říční člun stačí a zpátky jsem musel počítat s možným pasažérem navíc.

Do výzbroje jsem zařadil spolehlivé pušky brewster z firemní zbrojnice, pouze Jean-Paul odmítl, nedal dopustit na svou dlouhou předovku Mississippi rifle.

II. Rudý močál

5.

John mi plně důvěřoval s výběrem chlapů na akci, s posádkou se seznámil až na lodi, zakotvené u mola za firmou, v jednom ze středně širších ramen řeky.

„Než vyrazíme, musím vám říct do čeho jdete,“ řekl vážně John. „Hledáme šestnáctiletou Stefanií Igliozziovou. Máme podezření, že ji unesla banda nebezpečných chlapů. Nejsou to žádná ořezávátka, jedenáct z nich jsou vojenští dezertéři, kteří se vzepřeli rozkazu. Zmasakrovali indiánskou vesnici plnou žen a dětí. V neworleanském okolí už mají taky pár obětí na triku. Časem se k nim přidalo ještě pár dalších grázlů, vesměs lupičů a vrahů. V současné době jich může být kolem dvaceti. To jsem se dozvěděl od poldů.“

„Slyšel jsem o nich, prý používají temnou voodoo magii, a proto vždy zmizí jako duchové,“ prohodil Drobek Gus.

Stone se opovrživě uchechtl. „Máš strach, že tě zaklejou Drobku?“

„Vede je nějaký Ralf Cooperhead, než vstoupil do armády, žil tady a zná dobře okolí,“ podal John možné vysvětlení. „Určitě ví, kam zalézt, aby je policajti nevyhmátli.“

„Možná je ani tak usilovně raději nehledají,“ utrousil Nodin. „Mají bojové zkušenosti a nemají už co ztratit.“

„Nejdeme s nimi bojovat. Chceme udělat pouze průzkum. Máme s Hornbullem podezření, že drží v zajetí slečnu Igliozzovou. Ale zvrtnout se to může všelijak,“ zdůraznil John.

„Kdo si to chce rozmyslet, má poslední chvíli na to, aby vystoupil,“ dodal jsem. „Každého z vás jsem upozornil, tohle nebude nedělní piknik.“

„Jestli někdo touží opustit palubu, má nejvyšší čas,“ zavrčel kormidelník Stone, „protože, právě odrážím od břehu.“

Ostatní muži přikyvovali, nikoho z nich ani na okamžik nenapadlo vycouvat z výpravy.

Doogie Stone povolil lano, motor za okamžik zabublal, a člun vyrazil proti proudu.

Podal jsem kormidelníkovi vlastnoručně nakreslenou mapu a ukázal mu tři místa, kde by se tlupa dvaceti chlapů dokázala schovat před světem. Jen přikývl, že rozumí.

Stone vedl člun bezpečně líně tekoucími říčními rameny.

„Tu ruku bych nestrkal do vody,“ upozornil kormidelník Drobka Guse, smáčejícího prsty přes palubu.

„Až vplujeme do úzkých ramen, může se nenápadná kláda proměnit v aligátora a urafne ti ruku. Ještě se tam vyskytují vodní hadi, co tě uštknou a do pár minut seš na prkně.“

Drobek Gus bleskurychle stáhl ruku z vody a vycenil zuby, ale Stone nevypadal, že žertuje.

Už za hodinu se člun prodíral kalnými vodami úzkých kanálů, pod hustou klenbou vzájemně propletených větví stromů. Trnité keře a šlahouny rostlin tvořily neproniknutelnou hradbu zeleného pekla. Blížili jsme se k místu známé jako Žabí pupek.

„Za tou zákrutou přistaneme,“ upozornil jsem kormidelníka.

K Žabímu pupku to bylo ještě kus cesty, ale nechtěl jsem, aby motor člunu slyšeli Cooperheadovi lidi.

„Dobrá, nezdá se, že by tu byly zrádné proudy,“ procedil mezi zuby Doogie Stone, minul ztrouchnivělý kmen stromu ve vodě a navedl člun do malé zátoky.

„Stone a Gus zůstanou u lodi,“ rozhodl John. „My ostatní to tady prozkoumáme.“

Vedl jsem skupinu přes hustý les, za potokem se táhla mokřina k místu nazvanému Žabí pupek, suchá mýtina uprostřed mokřadů. Prohledali jsme okolí, ale nenarazili na nic, co by ukazovalo na přítomnost bandy desperátů. Stopař Nodin nám to potvrdil, v oblasti určitě netábořil nikdo v posledním měsíci. Vrátili jsme se ke člunu.

Kalnými vodami jsme pokračovali k dalšímu místu, které jsem vytipoval. Rudý močál. Před mnoha lety tam stával starý lovecký srub. Kolovala o něm legenda, že se tady vzájemně pozabíjeli lovci, kteří se nedohodli na rozdělení kořisti. Místo se srubem bylo obklopené ze tří stran vodou nebo bažinami. Pouze úzký pruh země z východu znamenal jediný přístup k chatě po souši. My naštěstí měli člun.

Doogie Stone na můj pokyn vypnul motor, s Gusem jsme se chopili bidel a snažili se co nejtíšeji urazit zbytek cesty.

Světlo stále sláblo a já byl rád, že jsme dorazili před setměním. Ke břehu jsme se museli prosekávat mačetami přes hustá křoviska.

John ponechal u člunu opět Guse s kormidelníkem.

Ostatní mě následovali podél břehu, křovinatý porost vystřídal les, za chvíli už jsme cítili dým z rozdělaného táboráku.

Připlížili jsme se na dohled k menšímu srubu, sloužící v minulosti jako zázemí pro lovce. Zavítal jsem tady naposled před několika roky s partou podloudníků, měla zhroucenou střechu, teď byla opravena. Zdi byly zesílené novými kmeny, zmenšená okna připomínala střílny. V okolí chaty stálo pět stanů, čtyři velké vojenské rozestavěné kolem ohniště s velkým bublajícím kotlem. Menší pátý stan stál bokem,

za srubem. Napočítal jsem šestnáct chlapů, další ale mohli být v chatě, stanech nebo zcela mimo tábor.

John mi podal dalekohled, s ubývajícím světlem jsem měl jen pár minut na jeho použití. Z malého stanu za srubem vyšla žena, vysoká hubená, ale jistě o pár let starší než Gallettiho kmotřenka. Oblečená byla v prostých černých šatech, krk ji zdobil náhrdelník. Náhrdelník z kohoutích lebek.

Až teď jsem si všiml, u stanu byl přivázaný za nohy bezhlavý kohout. Voodoo čarodějnice, blesko mi hlavou a letmo jsem zrakem zkontroloval kožený pásek na předloktí své levé ruky se znamením Shanga.

Leželi jsme a pozorovali tábor do tmy, bylo patrné, že tam velí někdo s armádními zkušenostmi. Chata byla upravena na malou pevnost, hlídka byla strategicky umístěná na přístupovém místě do tábora.

Bohužel žádná známka o Stefanii Iglizziové.

Do tábora dorazil nějaký muž, podle výstroje a suverénního chování byl jedním z bandy, zamířil do největšímu stanu. Po deseti minutách z něj vyšli dva muži, čerstvě příchozí a ramenatý chlap s ostrými rysy ve tváři v ošuntělém vojenském kabátě šedé barvy s černým lemováním a dekorativními šňůrami na prsou. U pasu se mu houpala šavle s ozdobnou rukojetí.

Chlap v kabátě vydal nějaké rozkazy a celý tábor se dal do pohybu. Kontrolovali si zbraně, sbírali věci sušící si u ohně.

„Vypadá to, jako by se chystali na cestu,“ poznamenal John Smith.

„Na noc se do močálů určitě nevydají, ale ráno někam vyrazí,“ souhlasil jsem.

„Připlížím se blíž k táboru a zkusím zjistit o co jde,“ zašeptal Nodin.

„Zůstanu tady a budu ho jistit,“ navrhl Jean-Paul. „Nemá smysl abychom tu leželi všichni.“

John přikývl na souhlas. „Za dvě hodiny vás vystřídáme.“

Nodin se tiše odplížil k táboru banditů a já s Johnem jsme se stáhli ke člunu.

6.

„Já jsem vám to říkal,“ komentoval Drobek Gus Johnovi informace o táboře banditů. „Je v tom černá voodoo magie. Ti chlapi jsou očarování.“

„Jestli máš strach, zalez si pod deku na palubu,“ pochechtával se Stone.

„Já a strach?“ ohradil se Gus. „Mě nemůže nějaká čarodějnice rozhodit. Těm dvaceti vandrákům nakopu zadky i kdyby obětovali na kouzla sto kohoutů.“

John utnul bezvýznamnou diskuzi. „Zatím nevíme, jestli je v táboře Gallettiho kmotřenka. Jeden z jejich lidí teď navíc přišel s nějakou informací. Možná ráno vyráží na loupežnou výpravu.“

„To by zůstalo v táboře jen pár lidí,“ uvažoval jsem nahlas. „Mohli bychom je přepadnout a všechno prohledat.“

„Zatím toho nevíme dost, budeme je pozorovat a přizpůsobíme se situaci,“ rozhodl John. „Odpočiňte si, za chvíli budeme muset vystřídat oba chlapy na hlídce.“

Neuběhly ani dvě hodiny a Nodin se mezi námi zjevil jako duch.

„Jean-Piere to ohlídá,“ uklidnil mračícího se Johna.

Shlukli jsme se kolem Nodina, zvědaví, jaké nové informace přinesl.

„Myslím, že mají tu holku,“ řekl bývalý armádní zvěd.

„Stefanii Iglizziovou?“ zeptal se John.

Nodin přikývl. „Připlížil jsem se až k jednomu ze stanů a vyslechl zajímavý rozhovor. Vůbec netušili, že unesli Gallettiho kmotřenka. Tuhle zprávu jim přinesl teprve muž, viděli jsme ho dorazit večer do tábora.“

„Pravděpodobně si mysleli, že unesl jen nějakou bohatou slečinku ze statku, z které vyrýžuje tučné výkupné.“ pokýval hlavou John.

„Jenže Gallettiho chlapi prohledávají každý kout ve městě a okolí a nejdou zrovna v rukavičkách,“ pokračoval Nodin. „Domákl se to i Cooperheadův špeh a za tepla to přišel nahlásit. Cooperhead pochopil, že udělal velký přešlap.“

„Víš, že *Mano Nera* brzy rozšíří okruh hledání a je jen otázkou času, než se dostanou až sem,“ konstatoval jsem. „Galletti použije jakýkoli nástroj k nalezení kmotřenky.“

Nodin přikývl. „Cooperhead se nechce dostat do křížku s Gallettiho gangstery. Ted' se všichni balí a brzy ráno vyrazí pryč. Někam do vnitrozemí Louisiany.“

„Jestli se jim podaří zmizet, už je nenajdeme, a to děvče to odskáče,“ zabručel John.

„Jakou ale můžeme mít jistotu, že tam ta holka je?“ pronesl Drobek Gus. „Nebo jestli je ještě naživu?“

„Naživu je určitě,“ reagoval John. „Cooperhead není blázen, nechá si ji jako pojistku, než se dostane do bezpečí. Jestli ji zabije, tak až se dostane z dosahu mafie mimo New Orleans.“

„Jo, to zní logicky,“ zabručel Gus.

„Je i hodně pravděpodobné, že je Stefanie Igliozziiová v táboře,“ dedukoval dál John. „Musel by mít pro ni jiný úkryt, který by střežili další muži. A tenhle chlap nevypadá, že by chtěl tříštit vlastní síly.“

„Jestli je v táboře, budou ji držet v tom srubu,“ řekl jsem. „Vypadá jako pevnost, pravděpodobně slouží i jako vězení.“

„Než tu dostaneme posily, budou dávno fuč,“ zafuněl kormidelník. „Do rána se to nedá stihnout.“

„Půjdu pro ni,“ navrhl jsem. „Obejdu chatu zezadu, znám to tady.“

„Měl bych jít já,“ řekl John. „Jsem zodpovědný za tuhle akci...“

Zarazil jsem ho. „Vím, kde je bažina, kudy se dá přeplavat a kde je pevná zem. Nikdo z vás nezná Rudý močál jako já. Je to na mě.“

„Nedá se to obeplout až za srub?“ napadlo kormidelníka Stonea. „Kdybychom nezapínali motor a pomocí tyčí a pádel...“

„Nedostaneme se přes ten rákosový úsek,“ oponoval jsem. „Byli bychom hluční a jestli uvízneme, postřílejí nás jako kachny na střelnici. Uděláme to po mém.“ John nakonec souhlasil. „My ostatní tě budeme krýt.“

7.

Střelné zbraně jsem nechal u člunu, bral jsem si pouze lovecký nůž a oblíbený tomahavk s topůrkem omotaný kůží. Svlékl jsem krátký kabát, nechal na sobě tmavou košili a kalhoty. Na obličej jsem si namazal bláto. Viděl jsem to párkrát u Johna, když šel do noční akce a přišlo mi to, jako dobrý nápad.

Měl jsem před sebou dlouhou, náročnou cestu. Musel jsem obejít celý tábor. Plížil jsem se podél rákosí, brodil se ve vodě, aniž bych hlukem vzbudil pozornost hlídek. Plazil jsem se v blátě, míjel pahýly kmenů, pařezy a velké kameny. Vyhnul jsem se zrádné bažinaté tůni a trnitému popínavému křoví. Srub už nemohl být daleko, ve tmě jsem rozeznával obrysy stanu voodoo čarodějnice.

Zasáhl mě divný pocit, snad jsem zaslechl zvláštní zvuk, napínal jsem uši. Skutečně, od stanu ke mně dolehl vzlykot. Připlížil jsem se k plachtě a naslouchal. Byl to tichý, ženský pláč.

Vytáhl jsem nůž a lehce nařízl stěnu stanu. Uvnitř tlumeně svítila malá olejová lampa, mohl jsem si prohlédnout interiér.

Na stanových tyčích visely drobné zvířecí kostičky, vypadaly strašidelně. Z nábytku tu stála pouze truhla, na zemi jsem rozeznal dvě rohože. Na jedné z nich ležela dívka s rozpuštěnými dlouhými vlasy. Ležela spoutaná na rukou, jednu nohu měla zajištěnou řemenem k mohutnému kolíku zatlučeného do země.

Zvětšil jsem nožem otvor v plátně, protáhl se dovnitř, připlížil se až k dívce a prsty obemkl její ústa, aby nevykřikla.

„Neboj se Stefanie, přišel jsem tě zachránit,“ zašeptal jsem ji do ucha.

„Přikývni, jestli mi rozumíš.“

Pohnula hlavou, chápal jsem to jako souhlas. Odtáhl jsem pomalu ruku, sáhl pro nůž a přeřízl pouta.

„Poslal vás strýček?“ sykla na mě.

Dal jsem si prst přes rty, nebylo rozumné mluvit, potřeboval jsem slyšet, jestli se něco neděje venku. Vypadalo to, že je klid.

„Jsi tady sama?“ ukázal jsem na druhou prázdnou rohož.

Zakroutila hlavou. „Spává tady kněžka, ale často zůstává dlouho do noci u toho chlapa.“

„Cooperheada?“

Přikývla.

Přemýšlel jsem, jak ji dostat do bezpečí. Musel jsem jednat rychle, voodoo čarodějnice se mohla každou chvíli vrátit do stanu. Vracet se zpátky přes vodu a bahno bylo vyloučeno, to by ta holka nedala, banditi by nás brzy odhalili.

Vykoukl jsem ze stanu. Pár chlapů popíjelo u ohně, ostatní byli zalezlí. Hlídku jsem nezahlédl, pravděpodobně střežila vstup do tábora.

Nejjednodušší se mi zdálo vzít to drze přímo rovnou přes tábor směrem ke člunu.

„Půjdeme pomalu pěkně rovně naproti k lesu,“ oznámil jsem ji. „V křoví čekají naši přátelé.“

Vrhla po mě zoufalým pohledem.

„Ano, dřív nebo později nás někdo uvidí, jakmile ti řeknu utíkej, budeš pelášit dál rovnou za nosem. V lese si tě najdu já, nebo kamarádi. U řeky máme člun.“

„Mám strach,“ řekla tiše.

„Vezmi si můj nůž,“ podal jsem ji ho. „Neboj se, budu tě chránit.“

Chytil jsem ji levou rukou lehce za rameno, do pravačky mi vklouzl tomahavk, přitiskl jsem ho ke stehnu. Vyšli jsme volným krokem, nespěchali, rychlý pohyb by upoutal příliš brzy pozornost.

„Hej! Kam vedeš tu slečinku?“ slyšel jsem volat jednoho z mužů válejících se u ohně s flaškou.

Dělal jsem, že neslyším, snad mě ten chlap považuje za jednoho z nich. Pomalu jsme ušli teprve patnáct metrů. Zbývalo víc než čtyřicet a upírali se na nás oči všech ležících u táboráku.

„Jsi hluchej sakra?“ chlap se postavil a zamířil k nám.

Odhadoval jsem, kdy se naše trasy se zvědavým chlápkiem protnou.

„Co si myslíš, že děláš?“ zafuněl.

Byl už téměř na dosah, strčil jsem jemně do Stefanie. „Utíkej!“

Švihl jsem rukou. Načasování bylo dokonalé, tomahavk dopadl chlapovi naplno do obličeje. Odhadl jsem to na roztržštěnou lícní kost a zlomenou čelist, byl vyřazen z boje a zvědavost ho na dlouho přejde. Vyrval jsem čepel z rány, muži od ohně už byli na nohou. Jeden z nich zvedl revolver, zamířil.

Od lesa z korun stromů zaburácel výstřel a lupič s revolverem se skácel k zemi. Tohle nebyl zvuk brewsterky, Jean-Paul musel sedět na větvi v lese a vypálit ze své rifle. Nebylo pochyb, po téhle ráně se okamžitě zburcuje celý tábor.

Dívka ke vši smůle při běhu uklouzla, vykřikla bolestí zvedla se a viditelně kulhala.

Musel jsem pro ni získat víc času. Otočil jsem se čelem k čtveřici přibíhajících mužů. Salva z křoví, tentokrát z brewsterek, srazila tři lupiče. Čtvrtý s nožem přiběhl až ke mně. Odrazil jsem lehce čepel tomahavkem a sekl chlapa přes krk. Gejzír krve mi prozradil, že se svítání nedočká.

Padali další výstřely, John a ostatní nás kryli před ozbrojenou hlídkou a dalšími členy bandy.

Jediný Ralf Cooperhead se valil přímo ke mně s tasenou šavlí v ruce, jako by se ho létající střely netýkaly.

Stefanii zbývalo k lesu už jen pár metrů, ale tenhle chlap vypadal nebezpečně, musel jsem ho zastavit.

Nikdy jsem neviděl v očích takovou zlost a nenávist jako u Cooperheada. Vedl ránu šavlí velice prudce až jsem musel odskočit. Ani jsem nestihl zareagovat, jak rychle znovu zaútočil. Následoval další sek, srazil jsem ho na poslední chvíli tomahavkem. Vzápětí se čepel zablýskla znovu. Včas jsem se nestáhl a ostří šavle mi olízlo předloktí. Krev mi vytryskla z řezné rány. Vzrušení z boje mi zabránilo vnímat bolest.

Cooperheadův výpad bodem jsem odrazil a úder tomahavku na čepel z boku, šavli zlomil v půlce.

Vůdce lupičů zuřivě zařval, odhodil torzo zbraně a vrhl se na mě jako zvíře. Bylo to rychlé a nečekané, povalil mě na zem. Při pádu má dlaň ztratila kontakt s tomahavkem, ale podařilo se mi vysmeknout z Cooperheadova sevření.

Vyskočil jsem na nohy dřív než protivník a střídavě levou a pravou pěstí ho čtyřikrát bleskově udeřil na solar. Jiného chlapa by to odrovnalo, vůdce lupičů ale ne. Bleskurychle vystřelil pěstí a zasáhl mě nad oko. Byla to hodně tvrdá rána, zableskly se mi rudé mžitky před očima.

Odrazil jsem pravačkou další výpad na obličej, ale už mě zasypal přívalem prudkých úderů do žeber. Zavrával jsem, podařilo se mi vyhnout rozmáchlému úderu. Kontroval jsem slušným hákem do čelisti.

Cooperheadem rána vůbec neotřásla, odplivl krvavou slinu a vrhl se do znovu do útoku jako parní stroj.

Nestihl jsem počítat údery, kterými mě častoval, za okamžik prorazil můj kryt rukama a schytl jsem tvrdé rány do hrudi. Následující Cooperheadův přímý direkt přišel rychle, blížící se pěst jsem neviděl. Schytl jsem ji do tváře.

Před očima jsem měl černo, cítil jsem, jak padám k zemi. Přihlásila se bolest. Snažil jsem se přežít, snažil jsem se zaostřit zrak.

Ralf Cooperhead se mě chystal dorazit. Viděl ležet vyčerpaného, zmláceného chlapa. Zvedl nohu v těžké vojenské botě s úmyslem dupnout mi na hlavu.

Z posledních sil jsem zachytil blížící se podrážku, ale na víc jsem už sílu neměl.

Velký stín strhl vůdce lupičů na zem, zahlédl jsem, jak se ve vzduchu kmitá tomahavk. Můj tomahavk, ale nedržela ho má ruka, použil ho John. Vyběhl z křoví, aby mi pomohl, zahlédl na zemi tomahavk, popadl ho a srazil Cooperheada. Kvalitní ocel vedená pevnou rukou si už poradila s lebkou.

Cítil jsem strašnou únavu, snažil se udržet při vědomí. John se mě pokusil postavit na nohy. Víc mě táhl, než vedl k lesu. Pod stromy se mě chopili další ruce,

podle hlasu to byl Stone. Vědomí mě pomalu opouštělo jako voda vytékající nezadržitelně z vany.

8.

Na chvíli jsem se probral ve člunu, zajímal jsem se, jestli máme Stefanií. John mi potvrdil, že ano a já se propadl opět do říše snů. Vlastně to nebyly žádné hezké sny, pravděpodobněji by se daly označit jako noční můry. Zjevovala se mi voodoo čarodějka sekající kohoutí hlavy a Ralf Cooperhead s krví podlitýma očima, mumlající kletby. Ve snu mě naštěstí za ruku držela máma a tiše zpívala.

Vzbudil jsem se, u mě na posteli neseseděla máma, ale moje žena Anette.

9.

John mě navštívil hned druhý den, co jsem doma procitl. Anette ho nechtěla ke mně pustit, argumentovala nařízením doktora, abych byl v klidu. Nakonec ale podlehla mé prosbě.

K mé radosti mě John ujistil, že se všichni z výpravy k Rudému močálu vrátili živí. Pouze Drobek Gus schytl střelnou ránu do zadku, při ústupu ke člunu.

„Znáš přeci Drobka,“ usmíval se John. „Mávl nad tím rukou se slovy, že stejně nikde chvíli neposedí.“

Bránil jsem se tomu, abych se zasmál, strašně mě bolela žebra.

Anette se už začala mračit.

„Mám tě pozdravovat od chlapů,“ pokračoval John. „Jean-Paul se navíc omlouvá, protože nedokázal Cooperheada zasáhnout z pušky. Prý byl stále rozmazaný, kdykoliv na něho namířil. Jako by byl začarovaný. Je to nesmysl, i když já sám jsem na něho vystřelil dvakrát a netrefil ho. I to, jak dokázal bleskurychle bojovat a odolávat tvým ranám se vymyká chápání. Vypadal jako splašený robot.“

Nevím, co znamená slovo robot, John občas používá neznámá slova, ale chápu, co tím myslí. Samotného mě znepokojuje, jak přemýšlím nad tím, jestli v Cooperheadově štěstí před výstřely, rychlosti a odolnosti nemá prsty voodoo magie.

„Podařilo se mi spojit s důvěryhodným policejním úředníkem,“ sdělil mi ještě John. „Dal jsem mu tip na kontraband kokainu v Gallettiho skladu. Právě tam probíhá razie. *Mano Nera* půjde do velké ztráty, zpomalí to jejich vzestup.“

John o tom, jak mě zachránil před jistou smrtí nehovořil a já neměl sílu ani dech mluvit a poděkovat mu. Pouze jsem mu pevně stiskl ruku. Naše pohledy se setkaly, nebylo potřeba žádných slov.

Cítil jsem se spokojeně, dostali jsme Stefanií do bezpečí. John ještě v ten den, po návratu z výpravy od Rudého močálu, předal dívku Francescu Gallettimu a prozradil mu místo úkrytu Cooperheadovi bandy. Odhadovat, jaký to bude mít vliv na vyjednávání s Gallettim, bylo příliš brzo.

O dva dny později visela zohavená mrtvola Ralfa Cooperheada na stromě u příjezdové cesty do New Orleans. Tetování voodoo magie na prsou překrýval symbol černé ruky, znamení *Mano Nera*.

Zbytek bandy Gallettiho gangsteři zabili, nebo pochytili, žádné tělo ale nebylo nikdy nalezeno. O pár týdnů později jsem slyšel hospodské povídačky, jak naložili se zajatci. Nebyly to veselé historky. Většina pravděpodobně skončila na dně jezera Pontchartrain s nohama zabetonovanými v laboru.

Dohoda s *Mano Nera* byla uzavřena až o dva týdny později. Francesco Galletti souhlasil, nebude si všímat našich podniků a my nebudeme narušovat jeho kšefty. Nic víc, nic míň.

Neznamenal to, že můžeme usnout na vavřínech. Bylo potřeba být stále ve střehu a sledovat aktivity možného nepřítele. A to se netýkalo pouze Gallettiho organizace. V New Orleans se stále častěji rodily nové nebezpečné gangy, které si se zákonem hlavu nelámaly.

Málem bych zapomněl na voodoo čarodějnici. Gallettiho chlapi ji nikdy nevypátrali, nezůstala po ní ani stopa. Možná se jí podařilo ukrýt v Rudém močálu a uprchnout, nebo se utopila v bažině. Občas ji vidím ve svých snech. Stíná kohoutí hlavy a křičí, že mám štěstí, protože mě ochraňuje Shango. Jsou to ale pouze sny, kdo by je bral vážně.

Konec